Hr. 11 - 1922 - 547

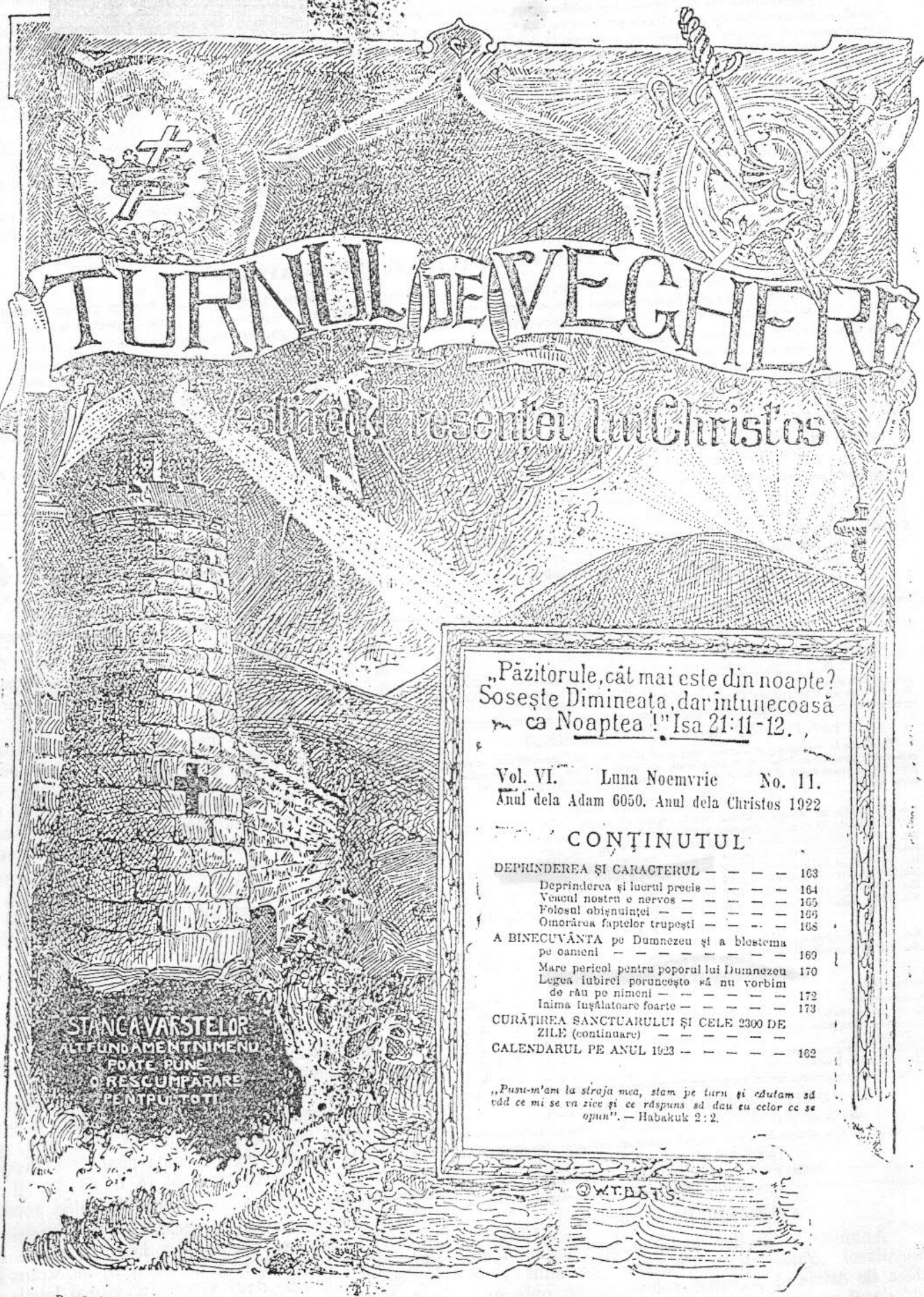

„Păzitorule, cât mai este din noapte? Sosește Dimineața, dar întunecoasă ca Noaptea!" Isa 21:11-12.

Vol. VI. Luna Noemvrie No. 11.
Anul dela Adam 6050. Anul dela Christos 1922

CONȚINUTUL

DEPRINDEREA ȘI CARACTERUL — — — — 163
Deprinderea și lucrul precis — — — — 164
Venerul nostru e nervos — — — — — 165
Folosul obișnuinței — — — — — — 166
Omorârea faptelor trupești — — — — 168
A BINECUVÂNTA pe Dumnezeu și a blestema pe oameni — — — — — — — — — 169
Mare pericol pentru poporul lui Dumnezeu 170
Legea iubirei poruncește să nu vorbim de rău pe nimeni — — — — — — 172
Inima fușălatoare foarte — — — — — 173
CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI CELE 2300 DE ZILE (continuare) — — — — — —
CALENDARUL PE ANUL 1923 — — — — — 162

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și căutam să văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor cc se opun". — Habakuk 2:2.

„Pe pământ strâmtoare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (elementelor neliniștite și tulburate așa că oamenii mai și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci puterile ceriului (ecleziasticismul) vor fi zguduite... Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că e aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre (și vă bucurați) că s'a apropiat rescumpărarea voastră." — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ŞI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul şi cercetările Bibliei, este răspândirea cunoştinţei creştine şi de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înţelepciunei dumnezeeşti. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profeţiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credinţă, speranţă şi caracterul creştinului; prin urmare misiunea ei devine atot-importantă pentru toţi credincioşii, fără considerare de credinţă, nume sau dominaţiune.

Această revistă stă pază neclintită şi apără singura temelie a speranţei creştine, ce astăzi de cei mai mulţi este deadreptul negată sau altcum invalidată, adecă răscumpărarea prin sângele preţios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preţ de răscumpărare (un preţ corespunzător) pentru toţi" (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), şi care, noi susţinem, e singura bază a iertării păcatelor şi apropiere către Dumnezeu. Întemeiaţi pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint şi pietre scumpe" (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune şi studiaţie. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea *tainei* (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înţelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată *acum* prin biserică la cunoştinţă... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum". — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice secţă şi crez omenesc; pe de altă parte, se sârgueşte ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat şi cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Şi de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii şi Profeţii au spus, fără frică şi considerare, întrucâtâta în cât înţelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scriirile şi conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoită credinţă pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi ştim ce afirmăm. E ţinută cu încredinţarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învăţarea Cuvântului şi edificarea poporului său în har şi cunoştinţă. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conţinutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur şi nu înşeală, şi la care în continuu dăm referări pentru a uşura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAŢĂ APRIAT

Că „biserica", „aleşii", sunt „Templul viului Dumnezeu", rara creatură a mâinelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire şi a devenit Răscumpărătorul ei şi Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evanghelici; iar când (Templul) va fi sfârşit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor". — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acuma se lucrează la cioplirea, formarea şi instruirea credincioşilor consacraţi; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese şi preţioase", lucrarea aceasta se termineză, şi marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin *prima învicere* într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul", şi va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranţe, şi ce priveşte pe biserică, şi ce priveşte pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om", şi prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toţi; şi la „timpurile sale cuvenite", va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume". — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranţa Bisericei, adecă a credincioşilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui", de a ajunge să-l „vadă aşa precum este", şi să fie „părtaşi firei dumnezeeşti", împărtăşindu-se, prin comoştenire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericei este aceea, de a lucra la propria ei desăvârşire şi de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârşire în toate fructele spiritului sfânt, şi să fie lumei martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranţa pentru lume constă în binecuvântările cunoştinţei şi privilegiilor ce-i aduce împărăţia de o mie de ani a lui Christos *tuturora;* înviere şi restaurare la desăvârşirea şi toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărtăşite de iubitul lor Răscumpărător şi măreaţa lui soaţă, biserica, tuturor acelora ce pe termenii ascultării şi supunerii le vor primi, iar cei împotrivitori şi cu voia înrăutăţiţi, vor fi pe veci *distruşi.* — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ :: REDACTATĂ DE UN COMITET
ADMINISTRAŢIA: STRADA SURDĂ 4, CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA.

ABONAMENTUL: În ţară pe an 55 Lei; pe jumătate de an 30 Lei; Pentru America pe an 1,50 Dolari. (Abonamentul se plăteşte înainte)

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLII

Se aduce la cunoştinţa cetitorilor noştri, că până la noui dispoziţiuni, numai comandele însoţite de bani vor fi satisfăcute, sau acele cari vor fi cerute cu ramburs. Mai jos se publică preţul bibliilor din care se poate cu uşurinţă găsi preţul oricărei biblii.

PREŢUL BIBLIILOR:

No. 697 Biblie de familie, (format mare, legată în pânză)	90 Lei
No. 698 Biblie de familie, (format mare, legată în piele aurită).	130 „
No. 698-a Biblie de familie, (format mare, în legătură mai fină)	160 „
No. 694 Biblie (Nitzulescu, legată în pânză moale)	70 „
No. 695 Biblie (Nitzulescu, legată în pânză aurită)	90 „
No. 696 Biblie (Nitzulescu, legată în piele aurită).	130 „
No. 699 Biblie (Cornilescu, legată în pânză moale)	85 „
No. 699-a Biblie (Cornilescu, legată în piele).	135 „

TESTAMENTE:

No. 706 Testament cu Psalmi	14 Lei
No. 710 Testament, legat în piele, fără Psalmi	33 „

ALTE CĂRŢI DE STUDIU:

Volumul I.	45 Lei
Tabernacolul	20 „
Carte de întrebări la vol.	5 „
Ce spune scriptura despre „Iad"	7 „
„Milioane"	7 „
„Milioane" în limba germană	10 „
„Milioane" în limba evreiă	10 „

ADRESA NOASTRĂ TELEGRAFICĂ

Când voiţi să ne trimiteţi telegramă, nu mai este nevoe să scrieţi numele nici unuia şi nici strada. In loc de adresă scrieţi numai aceste două cuvinte:

„VIAŢA" — CLUJ

şi apoi ceeace doriţi să ne scrieţi. In felul acesta economisiţi banii.

CALENDARUL PE ANUL 1923

Anunţăm cetitorilor noştri, că încurând va apare Calendarul *„Turnul de Veghere"* pe anul 1923. Afară de datele şi lucrurile calendaristice obişnuite, calendarul va conţinea un material foarte important din adevărul de faţă şi altele. Noi credem de pe acum că calendarul va avea o respândire foarte întinsă, bineînţeles, dacă şi cetitorii noştri îşi vor pune toate silinţele spre aceasta.

Pentru a avea o idee cam câte se tipărim ar fi foarte de dorit că adunările şi toţi cari sperează să iea parte şi să se folosească de ocaziune de a respândi unele adevăruri în felul acesta, să-şi facă socoteala cam câte vor putea folosi şi se ne scrie neamânat, pentru a nu tipări mai multe decâte sunt necesare.

După prevederile de faţă, noi sperăm că Calendarul se fie gata pe la 15 luna aceasta, şi remâne încă timp destul pentru vinderea lor. Afară de aceasta se vor vinde pe un preţ mic, care se va anunţa mai târziu.

CÂNTĂRILE

O mică întârziere s'a întâmplat în pregătirea cărţilor de cântări decum a fost anunţat în numărul din urmă. Puţini poate au idee cât de mult lucru ne-au dat nouă aceste cărţi de cântări, plus cheltueli care vor trece peste preţul anunţat în numărul trecut. Deoarece preţul lor a fost anunţat, celor ce au comandat deja se va trimete cu acel preţ, precum şi acelora cari vor comanda până la 15 Novembrie; iar după acest dat, preţul va fi 25 lei, şi comandele sosite după acest dat vor fi astfel socotite.

Se nu să socotească aceasta ca o sgârcenie de bani, ci pe baza că când pe un lucru primeşti mai puţin decât ai plătit, te găseşti într'un loc strâns sau strâmt. In ultimele două săptămâni numai hârtia s'a scumpit cu 5—7 lei la kilogram, iar plata lucrătorilor s'a urcat cu 16 procente.

TURNUL DE VEGHERE
ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

VOL. VI. CLUJ NOVEMBRIE 1922. BROOKLYN NO. II.

DEPRINDEREA ȘI CARACTERUL

„Pentru că gândirea cărnii este moarte, iar gândirea spiritului viață și pace". — Romani 8 : 6.

N TEXTUL citat mai sus Apostolul arată contrastul sever dintre carne și spirit. De fapt el face această deosebire în toate scrierile sale, pentrucă o astfel de deosebire există într'adevăr. Notați că deosebirea nu este făcută pe trăsături *moralistice*. Nu e vorba de un contrast (asemănare) între o aplecare a cărnii de o categorie josnică și una de o categorie mai bună, între o moralitate josnică lumească și alta înaltă lumească; ci deosebirea este între aplecarea carnală, mintea carnală — chiar cea mai bună — și aplecarea sau mintea spirituală de orice categorie.

Cu alte cuvinte, starea actuală și firească a cărnei este moartea. Nu e nefrumos de a spune că un om din lume este cu mintea carnală — dispus pentru plăceri carnale. Aceasta este starea în care toți s'au născut, și nu e posibil de a ajunge în altă stare fără o consacrare Domnului, ceea ce nu toți o fac în împrejurările de astăzi. Printre aceștia cari au mintea cărnei sunt unii cari duc o viață absolut nesocotită de vecinii lor, pe când sunt de lăudat în multe privinți.

Noi nu putem fi de acord cu aceia cari vor să tălmăcească acest pasagiu în sensul că acei ce duc o viață vădit imorală sunt hotărâți pentru un chin veșnic, pecând aceia cari duc o viață cuviincioasă, cari caută să se preocupe de subiecte estetice, cari iau parte la vre-o școală de duminică sau la serviciile bisericești duminecale, sunt îndreptați drept spre porțile de diamant și cu aceia cari cred că acest text este o dovadă pozitivă că lor li este menită o viață bună acuma și fericire eternă și bucurie în veacurile viitoare. Deși este, desigur, cu mult mai preferabil ca lumea să trăiască pe un plan cât se poate de înalt, totuși nu acesta este subiectul acestui text, pentrucă el se referă la aceia cari s'au despărțit de lume prin consacrarea lor și acceptarea lor de către Dumnezeu Tatăl. Aceștia sunt puși la încercare cu privire la credința lor, dar nu la început, cu privire la capacitatea lor.

Pentru aceștia, dacă vor fi necredincioși în a urma spiritului, dacă se vor întoarce îndărăt și vo căuta, se vor deda, și vor iubi lucrurile acestei lum rele, sau stare de lucruri, care acuma se disolvă, da este încă cu noi, pentru aceștia dacă ei se vor arăt necredincioși înseamnă moartea doua, sau altă moart Dar pentru ei a avea mintea spirituală, dispoziți pentru lucruri spirituale, a concentra cugetul lo asupra lucrurilor din programul ceresc, a vorbi d gloria împărăției lui Dumnezeu și despre puterea Lu (Psalm 145 : 11) înseamnă *viață* în viitor și *pace* î prezent. Pentru ei a fi credincioși în această chestiun până la moarte înseamnă că ei vor primi coroan sau cununa de viață a învingătorului. Apocalipsul 3 : 2

Apostolul zice: *„Gândirea spiritului* este viață s pace". Ce înseamnă a fi cu minte spirituală? Ce în seamnă a avea o minte? Ce e mintea?

Unii zic: Mintea este *voința*. Dar aceasta expli cație pare cu greu a fi satisfăcătoare. Mai degrab s'ar putea zice că voința este factorul care determin și controlează mintea. Altul poate zice: Mintea est *creerul*. Dar nu; și noi trebue să spunem că creeru este numa aceea parte a organizmului care este în mod mai specific întrebuințată de minte — o tăbliță — ca să zicem așa — pe care se formează impresiile Nici una din aceste definițiuni nu corespunde cu toate faptele.

Mintea naturală este suma acelor impresii care s'au format pe creer prin influențele cu care a venit în contact omul înainte și după naștere.

MINTEA CREATUREI NOUI

Dar care este mintea creaturii noui, mintea cea nouă? Noi răspundem, nu e o deosebire mare între felul de a forma mintea cea nouă și felul de a form mintea natu rală, afară că mintea cea nouă trebue s fie formată în mod inteligent și cu o menire și stăru ruință particulară, pecând mintea naturală *poate* f formată așa, sau ea poate fi numai o colecție de diferit amănunte, cari n'au nici o întrebuințare sau impor tanță deosebită — o specie de adunătură de o impor tanță trecătoare. Deosebirea nu constă în metoda d

a forma, ci mai degrabă în *clasa* sau categoria impresiilor cari se formează pe creer. Deci, mintea cea nouă, — vom zice noi — este suma a astfel de impresii formate pe creer, sub conducerea voinței, de astfel de influențe pe cari le-a provăzut Domnul prin Cuvântul Său. Creerul este pânza, voința artistul. Dar la întâmplare nu se poate produce un tablou de valoare. Artistul trebue să conducă aplicarea colorilor pe pânză într'un mod inteligent și științific. Rezultatul va fi o aranjare armonioasă și plăcută de colori, lumină și umbră, pe care noi o numim pictură.

Atunci zicem: Că acest om are o minte admirabilă, și nu înseamnă numai că el are o voință admirabilă sau că celulele creerului au o structură deosebită, ci noi înțelegem că impresiile care se află pe creerul său se manifestează într'un mod sau altul plăcut nouă.

Unul din elementele importante în procesul de a forma o minte, naturală sau spirituală, este deprinderea sau *obiceiul*. Deprinderea este acel obiceiu al minții care conduce, cari dirigează o acțiune după norme fixate mai înainte. Recunoaștem toți faptul că obiceiul a avut și are încă mare rol în viața omenească; dar se poate că nu toți am prețuit în deajuns valoarea lui ca un ajutor pentru noua creatură, și puterea ei atât pentru bine cât și pentru rău.

Capacitatea fizică a firei sau obiceiului depinde dela calitatea creerului care se numește plasticitate. Luați exemplul următor: o bucată de hârtie netedă, dacă e îndoită prezintă oarecare rezistență. Ea recere o mică putere ca se o îndoi, dar odată îndoită ea așa remâne. Dacă îndoim hârtia pentru a doua oră în acelaș loc, vom constata că e ușor de făcut. De fapt e greu de îndeit în *altă* parte.

CREERUL ESTE PLASTIC ȘI IMPRESIONABIL

Creerul omenesc încă este plastic: el prezintă oarecare rezistență la început când i se dă forma, dar odată transformat, continuă a sta în acea formă. Învățații ne spun că fiecare celulă din creer este de fapt o fibră ce constă din șapte părți, din cari prima este atinsă și schimbată în coloare închisă de orice impresie mai mică sau trecătoare, celelalte șase sunt atinse de impresii mai adânci și puternice, pecând a șaptea este folosită numai de lucrurile învățate cu mare greutate și putere emoționată. Ori de această explicație este fiziologic corectă sau nu noi nu putem spune, dar ea se potrivește cu toate faptele exterioare cunoscute.

Nu e ușor de a face ca creerul nostru să primească o impresie cu totul nouă, pentrucă celula din creer rezistă la reordinarea sau reorganizarea chimică necesară pentru a primi ideie nouă. Noi toți știm cât e de greu să cugetăm asupra unui adevăr nou. E ca și cum am ara printre cioate. Ici și colo ne lovim de un nod care prezintă o rezistență mai mare. Aversiunea de a examina un lucru nou sau de a cugeta asupra lui, se numește prejudițiu. Prejudițiu este adeseori un alt nume pentru indolență mentală; uneori el este atribuit mândriei, precum și unei informațiuni nedesăvârșite. Ne aducem aminte de prejudițiul lui Nathanael în contra Nazaretului și cum Filip n'a stat [illegible] vorbă ci a zis „Vină și vezi." (Ioan 1 : 46) Și când a venit, a văzut. Deși avea prejudițiu, el n'a fost atât de tare pentru ai stăpâni pe deplin mintea sa. El a venit și a fost destul de onest pentru a accepta mărturia simțurilor sale și a primit marea fericire deschisă lui.

Dar cineva poate să observe: Poate noua creatură să capete obiceiuri rele? Ah, Biblia întărește experiența noastră că noi suntem tot atât de aplicați spre tulburare ca „scânteile ce sborară în sus." (Iov 5 : 7) Noi trebue să stabilim ca un fapt de sine-înțeles, că dacă nu ne ocupăm de desvoltarea unor obiceiuri noui și binefăcătoare, ne vom însuși altele rele *în mod automatic*. De aceea noi am trebui să reducem majoritatea datoriilor noastre zilnice la obiceiuri cari pot să fie de ajutor, așa că forța de rezervă a minții să poată fi angajată la atacul unor puteri noui ce se ridică zi pe zi.

DEPRINSUL ȘI LUCRUL PRECIS

S'a zis de multeori, că omul care face ceva din obiceiu este acela care nu poate face nimic original, dar această este o afirmațiune neintemeiată; pentrucă noi putem vedea, după un examen mai amănunțit, că capacitatea în ceva depinde dela obiceiuri sau deprinderi bine stabilite. De ce? Pentrucă munca care este făcută în măsură mare sau în totul prin deprindere este făcută în mod automatic și lasă voința liberă de alt angajament. Un mașinist când merge prima dată pe un drum nou de fer stă sub o impresie îngrozitoare. El trebue să vegheze cu o stăruință necontenită la orice semn, orice lumină, iar la urma cursei este istovit. Dar după ce „cunoaște drumul", când știe unde trebue dat fiecare semn și unde se găsesc punctele primejdioase, deși opera lui încă e grea, el se obișnuește la ea din ce în ce mai mult; puterea lui devine mai mare, iar mintea lui se obișnuește mai mult cu situațiile care se pot ivi.

Luați ca exemplu pe „recrutul proaspăt" din armată. Când intră el pentru prima dată în armată, el este întruchiparea omului stângaci la exerciții. Așa de stângaci este el că nu-i este permis să meargă cu un grup mai mare. El, împreună cu o ceată de camarazi este dat în seamă unui ofițer special care își dă silință mare să-l deprindă la di-

feritele comande și mișcări. Când recrutul aude pentru prima dată cuvântul comandei, n'are nici o însemnătate pentru urechile sale. El trebue să se oprească și să analizeze ceeace aude înainte de a răspunde, și aceea nu bine. El întrebuințează pentru această toate puterile de cari dispune așa că după un exercițiu de două sau trei ore este istovit de puteri. La fel e greu și pentru ofițer, care trebue să observe cu precizinne orice încordare și mișcare falșă a elevului său. Mai ușor ar face exerciții în fiecare zi cu o mie de soldați dresați decât trei ceasuri cu puțini recruți. Dar când aceștia, în urma unui exercițiu necontenit se familiarizează cu orice comandă, ei pot răspunde nu numai acurat dar și imediat la cele ce au auzit, pentrucă ei n'au nevoe să analizeze întreaga materie. A întrat în obișnuința lui și un anumit sunet pune în mișcare un anumit deport de răspunsuri automatice; și această se face fără o încordare specială a voinței sau a atenției. Se cruță energia nervilor, și ceea ce-i mai însemnat, soldatul va asculta fie-că e mânat de frică sau înconjurat de împrejurări distractive.

Măsura în care obiceiul poate deveni automatism se vede din istoria unei tinere fete care acompania și cânta la o bucată muzicală foarte grea. Membrii familiei au observat că ea cânta fără greșeli și că toată vremea a fost într'o stare de enervare mare. Când a terminat de cântat a izbucnit în lacrămi, și apoi s'a observat că atențiunea ei fusese tot timpul îndreptată la durerile de moarte ale iubitului ei canar (o pasere). Ea uitase pe deplin de știința sauarta jocului. Obiceiul sau deprinsul o făcuse să cânte; atenția-i era în altă parte.

VEACUL NOSTRU E NERVOS

Noi trăim într'un veac de nervozitate. Se observă o dispoziție spre încordare și supra încărcare. Metodele ușoare de comunicații dintre un loc cu altul aduc idealuri noui atât stăpânului cât și servitorului, patronului și muncitorului, și se așteaptă mai mult pentru un timp dat. Dacă slujbașul nu găsește metoade mai ușoare, de a-și face lucrul său, de cât a știut înainte, el este silit să se folosească de rezerva sa de energie nervoasă de a face aceea ce nu e deprins să facă. Cu timpul, această încordare devine obișnuită deși nu folositoare, întrucât pare că nu lucrează dacă nu lucrează cu încordare. In acelaș timp dacă el e conștiincios, el va observa că nu îndeplinește cât ar trebui. Această dublă folosire a energiei sale nervoase, dacă nu se intervine, aduce slăbirea puterilor nervoase și distrugerea.

Greutatea constă adeseori în aceea că în loc de a domni toate amănuntele ocupațiunei sale pe care o repetează într'una este obligat a le da aceiaș atenție ca și la început. El nu observă că nu numai la amănuntele vechi ale unui lucru se poate obișnui, ci și la metode noui de a se apropia sau a le atăca, o *nouă* datorie. *Graba* este întotdeauna un lucru dorit; dar *pripa* niciodată. Graba se poate dobândi în proporția cum stăpânim lucrurile care le facem, altfel nu

LUAȚ CÂNTAREA LA PIAN SAU SCRIEREA LA MAȘINĂ

Unul poate să-și memorizeze bucăți sau scrisori până ce va deveni cărunt și niciodată nu se va familiariza cu claviatura. Unicul mijloc de a stăpâni este de a întrebuința timp și atenție pentru exercițiile cari n'au alt scop decât să-l familiarizeze pe unul cu claviatura. Claviatura trebue să devie o obișnuință; ea trebue să devie o întindere, ca să zicem așa, pe creeri. Numai atunci poate fi întrebuințat instrumentul pentru un avantaj real, și atenția să fie lăsată liberă pentru ritm, fraze etc.

Când copilul învață prima dată a umbla se face o procedură foarte conștiincioasă. E departe de a fi obișnuință, El trebue să-și îndrepteze întreaga atenție asupra acestui singur lucru. Dar cu cât trec anii umblând, această devine obișnuință, în cât pentru cei sănătoși devine aproape un lucru sub-conștient. Și că acest umblet automatic reclere mai puțină energie decât dacă s'ar face fiecare pas în parte cu atențiune se poate vedea din faptul că dacă mergem mai mulți chilometri socotind fiecare pas, ne vom obosi.

OBIȘNUINȚA ȘI FAPTELE PERSONALE

Obiectul se manifestează în mod particular în purtarea personală, în felul de a se îmbrăca, tonul și accentul voacei, etc., etc. Precum zice poetul; „Obișnuința trădează adeseori pe om.“ Umblarea (pășirea) e fină la unii și îndemânatică la alții, în mare parte din cauza obișnuiței deprinse încă de tâner sau din pruncie. Accentul corect al unei limbii străine este arareori deprins după vârsta do 2o ani, pentrucă el s'a obișnuit la sunetul limbii materne, pecând altele îi sunt străine și neplăcute. Obiectul de a se îmbrăca murdar numai arareori se schimbă după 2o ani, pentrucă indolența minții, prejudițiul, rezistă la sugestiunile făcute de îmbrăcămintea mai curată a altora. Dacă cineva, în tinerețe, este murdar în ce privește îmbrăcămintea și purtarea, poate fi sigur că va fi murdar și mai târziu, pentrucă obișnuirea produce o plăcere pentru faptele sevârșite.

Cu privire la partea pozitivă a acestui subiect Scripturile ne spun: „Învață pe copil calea, pe care trebue să umble; și când va îmbătrâni nu se va abate dela dânsa.“ (Proverbe 22 : 6.) El nu se va abate dela această cale. pentru că această îi va fi mai ușoară, care recere mai puțină muncă și, deaceea, de preferat.

In legătură cu aceasta credem potrivit să cităm un pasaj dintr'o revistă seculară, unde unul ce se ocupă cu chestiunea minții scrie:

„Deci lucrul principal în toată educația, este de a face din sistemul nostru nervos un aliat al nostru și nici decum un dușman. Trebue de adunat și capitalizat cunoștințele noastre, și să trăim comod din interesele capitaluluí. In scopul acesta trebue să facem automatic și să ne deprindem cât se poate de curând, cu îndeplinirea lucrurilor din mâni cât se poate de iute, și să ne păzim de a merge pe drumuri cari ne pot fi disavantajoase, ca de boală. Cu cât mai multe amănunte din viața de toate zilele reușim a le face prin un automatism, cu atât mai mult puterile superioare ale minții noastre, vor fi scutite de muncă și libere pentru ocupațiuni mai importante. Nu e ființă mai de compătimit decât aceea, la care nu e nimic obișnuit, ci nehotărâre, și pentru care . . . faptul de a bea un pahar, de a se scula de pe scaun și a merge la dormit în fiecare zi, precum și începutul oricărui lucru cât de mic, oferă un subiect de exdresiune a gândirei voite. Jumătate din timpul disponibil a unui astfel de om se pierde cu hotărâri, o regrete, sau cu lucruri cari ar trebui să fie așa de înrădăcinate în el, încât, în mod practic, să nu mai aibă de gândit la ele".

Pentru partea negativă a obișnuinței Scripturile pun întrebarea: „Poate Etiopianul să-și schimbe pielea, sau leopardul petele sale? atunci ve-ți putea și voi se faceți bine, voi cei ce sunteți *deprinși* a face rău." (Ieremia 13 : 23.) Pielea Etiopianului precum și petele leopardului se pot schimba cu ajutorul unei soluțiuni chimice puternice, dar va fi foarte greu pentru Etiopian și leopard. Dar, de sigur, aceștia sunt numai tipuri de imperfecțiuni înăscute. Omul nu poate stârpi imperfecțiunile sale prin negarea lor sau vreun altfel de sistem de perfecționare proprie. Dar la timpul său Dumnezeu va șterge toate petele murdare ale păcatului obișnuit, dacă individual își va îndrepta fața dela dânsul și se va folosi de privilegiile împărăție lui Mesia.

Intr'un alt pasaj luat dintr'un număr mai vechi al *Turnului de Veghere* citim:

„Cetitorule, păzește-te de obicei! Obiceiul este cel mai însemnat cuvânt ce se găsește în dicționarul englezesc. Luați un artist și lăsați-l să-l scrie (obiceiul) cu litere de foc și atârnați-l pe păretele camerei voastre, unde dormiți, așa că când vă culcați și când vă sculați să vă prindă privirea și de unde de odată cu răsărirea soarelui se vă salute. Uitați-vă la el până este adânc săpat în sanctuarul sufletului vostru, unde lampa vieții poate arunca asupră-i lumina. Obișnuința va fi blestemul sau binecuvântarea voastră; o veți cuceri, sau vă va cuceri. Astăzi ea vă poate transforma într'un sicofant sau principe al libertății. Astăzi sau îți încingi sufletul cu lanțuri de grijo sau îți faci un car care te va duce la paradis. Obișnuințele bune pot produce emancipare cum cele rele sclăvia și mizeria. Unul poate, în mod hotărât, să-și formeze obișnuințe de cinste, curățenie, credință, până ce va respira aerul divinității ca și cel cu care s'a născut; precum eventual el devine un expert și măestru al melodiei, printr'un exercițiu necontenit de ani".

„Puterea obișnuinței e de sigur mare, fie pentru bine sau rău, dar să nu uităm că voința omenească, fie ea cât de tare poate ajunge la punctul cel mai înalt și la rezultatele cele mai bune numai dacă este pusă sub disciplina lui Christos, pentru a fi învățată de Dumnezeu".

FOLOSUL OBISNUINȚEI PENTRU NOUA CREATURĂ

Dar cineva poate observa: Ce are aceasta de a face cu noua creatură? Răspunsul e că este de o importanță vitală pentru omul cel nou. Mai întâi, că ea poate fi aplicată la îndeplinirea datoriilor noastre zilnice, care trebue făcute *ca Domnului*. (Corinteni 1o : 32.) Și al doilea, noi o putem aplica la felul nostru de a gândi, care este de o însemnătate foarte mare în pregătirea sau nepregătirea noastră pentru locuința cerească. — Filipeni 4 ; 8.

La începutul vieței noastre creștinești noi ne găsim în stăpânirea unei anumite cantități, sau obiceiuri, din care partea cea mai mare sunt rele, sau cel puțin nefolositoare needificătoare! Unele din ele pot să apară bune înaintea lumii dar fac o față mizerabilă în lumina bunătății glorioase a lui Dumnezeu ce strălucește prin fața lui Isus Christos. E datoria noastră ca administratori ai influenței noastre și ale puterilor generale să grijim ca să avem mila lui Dumnezeu care să ne ajute să observăm obișnuințele rele ale minții și corpului, și de a stărui să înlocuim răul cu binele. Deoarece nu suntem puși la încercare pentru folosul (Eficiența—iuțimea), ci pentru credincioșia noastră, credința se va arăta nu numai în a voi ci a face lucrurile plăcute lui Dumnezeu. — Filipeni 2 : 13.

Folosul nostru, influența noastră, talentele noastre în general, astfel pot fi perfecționate și mărite. Dacă ne simțim stăpâniți de o tendință generală spre *îndoială*, noi putem și trebuie să cultivăm *încrederea*. Și nu numai astfel de credință care este *silită* să facă lucrul cel mai mic, ci credință care triumfează asupra desnădejdii și care „se încrede lui vie ori și ce." Presupunem noi că ființele perfecte din cer au obișnuințe de îndoieli; trebue ele se șadă și să admire în fiecare zi ori de Dumnezeu este așa de bun ca și Cuvântul Său? De sigur nu. Credința care câștigă victoria este aceea de a ruga pe Tatăl ca să ne deie mai mult din spiritul sfânt și din înțelepciunea sa cerească să ne pregătească pentru locul care-l crede mai bun și care poate fi crezut, că "el va desăvârși lucrul bun ce l-a început în noi." — Filipeni 1 ; 6.

ASCULTARE, STĂTORNICIE, DRAGOSTE

Dacă avem un obiceiu natural spre *neascultare*, trebue să cultivăm *ascultarea*. Dacă simțim în noi dispozitia de a ne ridica în continuu în contra lucrurilor cari s'au dovedit dinainte a fi de origine dumnezeească sau binefăcătoare pentru noi, trebue să stăruim ca să devenim ascultători până ce aceasta va deveni pentru noi din ce în ce mai ușor. La început aceasta, poate recere multă stăruință și atenție, dar va fi apoi cu atât mai ușor; întocmai cum se recere o putere mai mare pentru a porni o mașină decât se cere când e în mișcare. Dacă, din întâmplare noi permitem ca unele drepturi ale noastre să fie pierdute pentru a exercita ascultarea, aceasta va fi de o valoare cu mult mai mare decât cutare lucru neînsemnat ce l-am pierdut.

Dacă noi suntem, din obișnuință, înclinați spre *discurăjare* trebue să cerem ajutorul Domnului pentru a cultiva *statornicia*. Discurăjarea este una din cele mai puternice arme ale marelui dușman. Dacă poporul Domnului stă în continuă discurăjare poate fi sigur că dușmanul ajunge scopul său.

Dacă simțim în noi *răceală* sau *ură*, trebue să ne deprindem la *căldură* și *iubire*. La început ne vom simți neîndămânateci. dupăcum se simte tinerul recrut. dar dacă vom stărui a dóbândi mintea lui Christos în chestiunea aceasta, în curând vom deveni experți pânăce, în loc de a ne încălzi prin încordări mari, la diferite ocazii, aceasta va fi o obișnuință a minței patentată. Iubirea noastră nu va fi constrânsă sau excluzivă, ci genială și încluzivă pentru toți. Noi nu putem face nimic dela noi în această privință, dar putem totul prin Christos care ne întărește. — Fipeni 4 : 13.

SIMPATIE, RECUNOSTINȚĂ, BUCURIE

Dacă suntem *nesimțitori*, trebue silită *simpatia* să curgă în vinele noastre. La început va părea neîndemânatic și nebunesc, dacă ne-am obișnuit a privi toate prin prizma stoică sau cinică. O peniță muiată în cerneală neagră și apoi muiată în cea roșie, la început va arăta hotărât semne sau urme de cerneală neagră, dar în fine va da o coloare curat roșie. Deși mintea noastră, cândva a fost umbrită de lipsa de simțuri, totuși poate deveni caldă și vibrantă de cea mai *gingașă simpatie* dacă vedem idealul nostru în Domnul nostru și ne silim cu ajutorul lui să fim asemenea lui.

Ingratitudine? Recunoștință! Lumea întreagă, datorită în mare parte ignoranței, este nerecunoscătoare. Ungerea ochilor noștri cu oleiul adevărului, ne descopere adevărata noastră situație și noi devenim de fapt „pierduți în admirație, dragoste și apreciere", exclamând: „eu sunt o minune a harului!" Nerecunoștința ucide și măduva din oase. Recunoștința mărește căldura și plăcerea de a trăi orișiunde. Se înstrâmbă sau bosâmflă îngerii? Țipă ei că nu sunt arhangheli? Nici decum. De aceea „fiți mulțumitori." — Coloseni 3 : 15; Psalm 100 : 4,

Suntem noi încăpăținați și răspingători? Avem nevoe de bunătatea feței, a tonului și a accentului în voace. Unii sunt pe dinafară plăcuți și amabili, cari au deprins numai forma. Pe de altă parte sunt unii cari au un suflet plin de har, dar la cari exteriorul ascunde sentimentele adevărate. Unii, înainte de a veni în atingere cu Domnul, au avut un glas grosolan și neplăcut și nu văd cum glasul acesta întrebuințat și acuma le răpește talentul cel mai prețios — influența lor personală.

GENEROZITATE, INDESTULIRE, MILĂ

Dacă suntem egoiști sau sgârciți trebue să silim a fi darnici până ce *generozitatea* a întrat obișnuință. Noi trebue să fim generoși nu numai mijloacele care ne stau la dispoziție ci și cu timp și puterile noastre; cu „un cuvânt la timp." (Proverbe 15 : 23) Dărnicia, la început, poate va tăia carne vie, dar când ne aducem aminte marea iubire a Tatălui din cer, cu care ne-a iubit pe noi, adâncimile fără fund în care eram aruncați, când n'am meritat nici cea mai mică parte din ea, noi nu putem cere să fim meschini sau sgârciți. Solomon zice: „Unul împarte, și mai avut încă se face, altul oprește mai mult de cât se cuvine, dară numai spre lipsa sa." (Proverbe 11 : 24) Un filosof păgân a zis cu mai multă intenție bună decât cu preciziune „Numai acele lucruri pe cari le-ai dat vor rămâne cu tine."

Suntem din natură nemulțumită? Trebue să *deprindem* „de a fi mulțumiți cu ce avem." (Filipeni 4 : 11) Mulțumirea este o hotărâre pacinică de a bucura de ceeace Tatăl îți dă.

Dacă suntem *cruzi*, abuzând de cunoștințele sau experiența noastră superioară, sau de poziția noastră spre durerea și apăsarea altora, avem nevoe de balsamul gingaș al *milei*. Mila când e forțată, nu-i-se șade, dar când devine o obișnuință, „atunci când litatea milei nu este sforțată — ea picură ca și roua cea plăcută din cer." De fapt, mila nu poate fi mulțumitoare dacă nu vine dela sine.

Dacă calea noastră e stăpânită de *încetineală* avem nevoe de *iuțeală*. „Fă cu toată puterea ce îți este la îndămână." (Ecclesiastul 9 : 10) Dacă suntem obișnuiți a neglija datoriile noastre, această nu ne mai face să pierdem multe ocazii de servici, de veștezește și conștiința noastră. Putem noi sta la îndoială că Dumnezeu nu ne va ajuta în privința această, dacă-l rugăm cu credință și facem tot posibilul pentru a colabora cu El?

SINCERITATE, CUMPĂTARE, CHIBZUINȚĂ

Avem nevoe de franchetă, sinceritate, dacă simțim că faptele noastre sunt uneori ipocrite. Poate trebue să ne convingem mai întâi dacă purtarea noastră este reală și corectă. Nu că nouă ca la creatură noui suntem lipsiți de hotărârea de a face voia Domnului ci, hotărârea noastră poate să părăsească drumul menit și purtarea noastră să fie răcită de considerații egoiste până ce noi ajungem de mărturisim un lucru și facem altul. Ipocriții aproape s'au înșelat deși nu cu totul întotdeauna ei pe sine înșiși, într'o măsură. Nu se înșeală numai în ce privește comitorea de nedreptăți, dar ei sunt adeseori înșelați de

sofisteriile cari îi fac să creadă că făcând rău pentru scopuri folositoare, este un lucru justificabil. Dovadă sunt puternicii din zilele lui Isus. Noi ştim că ei făceau aceasta şi, ştim că ei erau ipocriţi. — Matei 23 : 13-33; Luca 11 : 37-54.

Pe de altă parte, risipa trebuie să fie înlocuită prin cumpătare, mai cu seamă, cu privire la averea personală. Deşi Isus a fost darnic el n'a fost risipitor. In privinţa această el a urmat pe Iehova, care împrăştie lumina soarelui în mod darnic, chiar prea darnic; dar nimic nu risipeşte. Oricât de *zgârciţi* să fim noi după natură, spiritul sfânt ce locueşte în noi de sigur ne va face să fim trezi. — 1 Timotei 2 : 9; Efeseni 5 : 4.

Dacă suntem sclavi ai neglijenţei trebue să cultivăm *precauţiunea*. Metoda de a nimeri sau nu în facerea lucrurilor poate să fie mai plăcută cărnei, dar dacă această se face pe calea apucată a creştinului, această înseamnă că noi nu vom „nimeri" în ce priveşte poziţia la care am fost chemaţi. Lucrurile ce le facem cu toate puterile noastre şi cu îngrijirea şi zelul cel mai mare, sunt încă neînsemnate şi puţine; de aceea e nevoe de o precauţiune cât mai mare posibilă. Precauţiunea poate fi, prin natură, străină de noi, în special dacă e aplicată la influenţa personală, dar ea poate fi desfăşurată din ce în ce mai mult, dacă căutăm ajutorul Domnului.

PLĂCERE (SUAVITATE), RĂBDARE, PRECIZIUNE

Dacă suntem *nerușinați*, din lipsa de creştere cum cade sau în urma unei creşteri rele sau ale influenţelor subversive din zilele noastre, avem nevoe mai mult de „ungerea ce vine dela Dânsul." (1 Ioan 2 : 20) împreună cu *suavitatea* şi modestia ce rezultă din ea. Nerușinarea este un semn caracteristic al timpului ce trăim. Orișice e batjocurit, huiduit şi caricaturat. Nimic nu se respectă, nici persoana proprie. A vorbi rău de autorităţi (2 Petru 2 : 10; Iuda 8) e la ordinea zilei. Din cauza acestei influenţe dinafară, fii Domnului trebuie cu cea mai mare îngrijire să se ţie de regula de aur.

Nerăbdător? Avem nevoe de răbdare. La început va fi greu, dar cu o stăruinţă neîntreruptă în legătură cu mult spirit sfânt, ea va deveni obişnuinţă. Oare îngerii din cer rabdă cu conştiinţă trecerea veacurilor? Oare se agită şi fierbe sângele în ei gândindu-se la îndeplinirea planului lui Dumnezeu?

Dacă nu suntem acuraţi, trebue cu timpul să cultivăm şi să repetăm *preciziunea*, până ce metoda noastră de a ne face o datorie va fi colorată de această calitate a minţii. *Nepreciziunea* zace la rădăcina multor greutăţi de azi în lumea industrială. Ea produce lucru inferior şi face să scadă producţia pe toate liniile. Lucrul Domnului este desigur demn de cea mai mare atenţie, pe care i-o putem arăta.

Dacă avem obiceiul de a lucra *încet*, avem nevoie de o *grabă* mai mare. Dar după cum am observat, graba se poate dobândi numai prin stăpânirea deprinderilor mici şi potrivite. Un observator a mers aşa departe că a zis: „Nimic bun nu se poate face, ce nu e făcut în mod *inconştient*".

Dacă, de obiceiu, suferim de o *pripire* nervoasă şi observăm că ne grăbim cu nervozitate — îndată ce am început lucrul — trebue să cultivăm *judecata*. Să ne aducem aminte că Dumnezeu nu e în *pripă* şi că a întrebuinţat secole întregi pentru un lucru, care noi l-am fi crezut gata într'o zi.

OMORÂREA FAPTELOR TRUPEŞTI

Dacă suntem stăpâniţi de sensualitate fie într'o formă mai vulgară sau mai fină, Apostolul ne sfătueşte următoarele: „Să gândim la cele de sus". (Colosseni 3 : 2) Ele (gândurile) nu trebue să plutească ca un balon de jucăreie. Ele trebue înălţate cu o stăruinţă şi grijă harnică prin forţarea voinţei, şi cu multă rugăciune. Ele vor coborî iarăşi jos, dar trebue silite iarăşi sus — către lucrurile cereşti — până ce în fine, prin *obişnuinţă*, vom căpăta *mintea spirituală*. Aceasta înseamnă, că noi într'adevăr preferăm a ne gândi asupra lucrurilor spirituale şi cereşti şi a nu ne simţi bine cu cât ne depărtăm viaţa dela Domnul.

Noi gândim cele trupeşti, atunci dacă, după ce ne-am împărtăşit cu spiritul sfânt, permitem ca inclinaţiunile naturale să ne stăpânească şi să hotărească drumul nostru. Aceasta e calea care conduce la moarte. Suntem cu mintea spirituală dacă întrebuinţăm în mod diligent mintea şi spirirul nostru în a exercita în mod onest atributele nobile ale spiritului arătate nouă prin Cuvântul Domnului. „Căci dacă veţuiţi potrivit cărnii, aveţi să muriţi: iar dacă în virtutea spiritului omorîţi lucrurile corpului, veţi fi în viaţă". — Romani 8 : 13.

Trebue putere ca să-ţi creşti
Pentru serviciu modern, ai tăi crecri strămoşeşti;
Să laşi greutăţi de nenumăraţi ani
Metode, idei şi obiceiuri a altor oameni;
De-a reţinea înapoi cu o mână şi de-a sprijini
Cu cealaltă slabii paşi la orice voeşti a şti.
Trebue putere să duci o viaţă dreaptă
Cu învăţătura ce ai primit şi s'o păstrezi intactă;
Rezistând inerţiei ce-atrage înapoi,
Dela încercări noui la calea vechiului obiceiu.
Este aşa de uşor de a pluti înapoi — de a cădea,
Aşa de greu de a trăi aşa cum ai vrea!

„Trebue atâta putere să trăeşti unde aparţii,
Când alţii cred c'a urma drept nu poţi să fii;
Iubiţi pe cei ce vă iubesc şi de la care
O aprobare vă este o plăcere.
A suferi această greutate şi a continua într'una
De a trăi în credinţa voastră bine — greu; Una.
Numa: curaj. Dar ne'nseamnă a fi înimos
De n'ai putere de a-te apăra de un rău odios;

Curaj de a continua întreaga viaţă,
De a te opune unui creer — fără idei măreţe.
Este un pericol riscant de-a merge singur şi'n libertate
De drumul uşor, obişnuit, departe.
Şi e durerea de-a lovi în acei ce-i iubesc
Când iubirea află adevărul. şi adevărul se'nalţă'n naltul ceresc.

Dar cel mai mare curaj ce omul l-a arătat
Este îndrăzneala de a lucra şi a gândi ne'nfluienţat.
Întunecoase sunt camorele neluminate ale spaţiului clar
Unde lumina nu află feţe oglinditoare şi se re'ntoarce 'nzădar,
Lumina mare a soarelui nostru şi albastrul cerului senin
O datorim ceţei, pulberei ce plutesc prin aerul fin.
Şi'nţelepciunea noastră bogată, pe care o acumulăm
Luceşte dela o mie de lucruri pe cari nu le cunoaştem;
Dar pentru un *cuget nou* — trebue curaj îngrozitor

Precum a pus Columbus pe-al lumii răzor.
Pentru a *cugeta* — trebuie anumit curaj — şi de a *păşi* —
Încearcă — recere toată puterea ce-o poţi şti.
Se recere o mare dragoste pentru un suflet omenesc
De a trăi în afară de ceilalţii, unde alţii nu vieţuesc.
O dragoste ce nu-i uşoară, nu e mică,
Ce nu-i pentru unul sau doi, ci pentru toţi se ridică.
Iubire ce poate răni iubiro, pentr'un scop mai preaslăvit,
Dragoste ce poate lăsa dragoste, deşi sufletu-i mâhnit;
Dragoste, ce poate pierde dragoste, familie şi — amici
Şi să trăiască statornic, iubind cu ea în veci.
O iubire ce nu cere răspuns, ce poate trăi
Mişcată de o faţă ce arde, fără moarte de-a o feri,
Iubire, putere şi *curaj*; curaj, putere şi iubire —
Eroii de ori şi când se bazează pe a lor preamărire.

Watch Tower — 1 August 1920.

A BINECUVÂNTA PE DUMNEZEU ŞI A BLESTEMA PE OAMENI

„Dar limba nimenea dintre oameni nu poate să o domoliască; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte: Cu dânsa binecuvântăm pe Domnul şi Tatăl şi cu dânsa blestămăm pe oameni care sunt făcuţi după asemănarea lui Dumnezeu; din aceiaşi gură iese binecuvântare şi blestem. Nu trebue, fraţii mei, ca acestea să fie astfel". — Iacob 3 : 8-10.

CESTE cuvinte ale Apostolului inspirat sunt adresate către „fraţi" — nu către lume. De fapt, întreaga Epistolă este adresată către biserică. Faptul, că deschizând-o Iacob se adresează celor „douăsprezece seminţii cari sunt împrăştiate în tot pământul" nu stă în contră cu aceasta. Trebue să ne aducem aminte că la început marele Legământ sau promisiune a lui Dumnezeu făcută lui Abraam aparţinea celor douăsprezece seminţii ale lui Izrail, adevărată seminţie a lui Abraam. Deci, prin moştenire naturală, oferta sau propunerea lui Dumnezeu de a binecuvânta lumea aparţinea Izrailului natural, ca instrumentul divin, dacă s'ar fi supus condiţiilor dumnezeeşti. Dar una din aceste condiţiuni era că ei trebuiau să aibă *credinţa lui Abraam* şi să nu se considere seminţia promisă a lui Abraam fără această credinţă deoarece Abraam avea să fie Tatăl celui Credincios.

Domnul nostru şi Apostolii, în Noul Testament, arată lămurit cum şi de ce Izrailul natural, ca o naţiune, a fost lipsit de moştenirea prevăzută prin Legământ. Apostolul, ilustrând promisiunea cu o tulpină, şi zice că multe din ramurile naturale au fost rupte — partea cea mai mare — şi că la Prima Venire s'a găsit numai o rămăşiţă mică care avea credinţa lui Abraam şi cari erau primiţi de Domnul nostru ca membri ai Casei Fiilor. — Ioan 1 : 12.

Apostolul zice mai departe, că respingerea celor necredincioşi din Izrailul natural a lăsat drumul deschis pentru a oltoi în locul ramurilor rupte alţii dintre păgâni, ce au credinţa lui Abraam. Şi noi vedem, că aceasta a fost opera Epocei Evangelice — de a oltoi în tulpina originală a promisiunii credincioşi dintre păgâni, cari odinioară erau fără Dumnezeu şi n'aveau speranţă în lume, străini de comunitatea lui Izrail, dar acuma s'au apropiat — unit cu Christos şi prin dânsul s'au unit cu tulpina promisiunii lui Abraam şi sunt moştenitori ai tuturor bogăţiilor, grăsimei şi mustului ei. — Efeseni 2 : 12, 13; Romani 11.

Astfel noi vedem că aceşti Izraeliţi spirituali devin adevăraţii Izraeliţi, din punctul de vedere divin, actualii moştenitori ai Legământului sau promisiunii lui Abraam. Deşi noi vedem că în acesta se mai cuprind şi se vor îndeplini pentru seminţia naturală a lui Abraam anumite promisiuni graţioase pământeşti, totuşi ei au pierdut, ca naţiune, ca un popor, marele Preţ. Precum declară Apostolul, „Izrailul nu dobândi ceea ce a căutat; dar cei aleşi dobândiră, iar ceilalţi fură învârtoşaţi". — Romani 11 : 7.

Aşa dară, cele „douăsprezece seminţii" ale lui Izrail au avut promisiuni cari nu se referă numai la ei, ci mai cu seamă la Izrailul Spiritual, pentru care ei au fost un tip. In acelaş timp, alegerea originală sau predestinarea lui Dumnezeu, cu privire la Seminţia lui Abraam, că vor fi 144,000 sau 12,000 din fiecare seminţie, există încă; şi că, prin urmare, fiecare ce a fost primit dintre păgâni, şi a fost oltoit în tulpina promisiunii lui Abraam, este socotit ca ţinând locul unui ram rupt din vre-una din cele douăsprezece seminţii.

Cu timpul ce Epoca Evangelică îşi va fi terminat opera sa, se va fi găsit un Izrail spiritual — „o preoţime regală, o naţiune sfântă, un popor ales" — mărturisind măririle Aceluia care i-a chemat din întunerec la lumina Sa minunată. Nici cu unul mai mult sau mai puţin decât numărul original, ales, predeterminat, nu va fi. In locul fiecărui Izrail natural care a fost „rupt" va fi „oltoit" altul dintre păgâni. Tocmai în felul acesta este arătată Biserica în Apocalipsul 7 : 3-8. Iar despre sigilarea Bisericei se vorbeşte că va fi un anumit număr din fiecare seminţie, cu observaţia că toţi aceştia vor fi sigilaţi pe fruntea lor, prin care se vor putea cunoaşte.

SF. IACOB S'A ADRESAT IZRAILULUI SPIRITUAL

Deci, şi Epistola lui Iacob trebue înţeleasă ca adresată acestor Izraeliţi adeveraţi, oltoiţi în tulpina promisiunii, şi cari ţin locul Izraeliţilor naturali. Şi la aceasta se potrivesc cuvintele Apostolului Pavel; „Nu sunt toţi aceia Izraeliţi cari sunt din Izrael." (Romani 9 ; 6-7,) Şi iarăşi: Nu este evreu acela care e evreu dinafară, nici nu este tăiere împrejur aceea care este făcută în carne; ci evreu este acela care

este în ascuns, iar tăiere împrejur este cea a inimei." (Romani 2 : 28-29.) Şi iarăşi, cuvintele Domnului ce le adresează către biserică: „Cunosc defăimarea acelor care se zic pe sine că sunt Iudei şi nu sunt, ci Sinagogă a Satanei." — Apocalipsul 2 : 9; 3 : 9.

Domnul nostru face aceaşi deosebire între Izraeliţii naturali şi adevăraţi; Când a primit pe Nathaniel, El a mărturisit; „Iată, un Izraelit într'adevăr." Aceste *două* Izrailuri, după carne şi după spirit, au fost tipificaţi prin *Issac* şi *Ismail;* şi iarăşi, dupăcum spune Apostolul,, în *Iacob* şi *Esau.* (Romani 9 : 8-13, 22-23.) In amândouă cazurile moştenitorul promisiunii a fost cel mai *tânăr,* arătând prin aceasta că Izrailul Spiritual se va desvolta *după* Izrailul natural, şi va lua locul său de moştenitor al binecuvântărilor principale amintite în Legământul Original. Totuşi, trebue să ne aducem aminte, că o binecuvântare s'a dat în amândouă cazurile şi fratelui mai mare, în *tipuri;* şi acelaşi lucru este şi în *antitip.* Deşi Dumnezeu a hotărît pe Christos se fie moştenitorul tuturor lucrurilor, şi-a numit Biserica de mireasă a Sa, ca să moştenească toate împreună, totuşi el a grijit ca din aceste să decurgă o binecuvântare semînţiei pământeşti, şi prin ei tuturor familiilor de pe pământ. — Romani 11 : 26-33.

Dupăce am stabilit în mod definitiv, că Apostolul se adresează către biserică, să examinăm uimitoarea declaraţie a textului nostru, şi să căutăm a dovedi în ce mod poate fi înţeles; hotărînd aceasta, că dacă vom afla că într'un anumit sens sau grad, el se referă la noi în mod individual, atunci, de sigur, vom răspunde imediat la învăţăturile Spiritului, şi vom îndrepta o stare atât de rea.

CREŞTINII CARI BLASTĂMĂ PE OAMENI CU LIMBA LOR

Noi putem vedea imediat cum înţelege Apostolul că oamenii lui Dumnezeu binecuvintează sau blastemă cu limba lor numele Său. Ei o fac aceasta prin rugăciuni; ei o fac aceasta prin cântece de laudă; o fac prin mărturisiria adevărului Său, şi mărturisind bunătăţile Lui din folosul lor. Într'un cuvânt, noi binecuvătăm pe Dumnezeu cu limba noastră prin preamărindu-l pe acela care ne-a chemat din întunerec la lumina Lui minunată.

Dar în ce mod înţelege Apostolul că Izraeliţii spirituali blastemă pe oameni cu limba lor, şi în stil atât de mare, şi atât de general, de s'a cerut o mustrare publică? De sigur nici un creştin nu blastemă pe altul prin jurăminte şi înjurături profane! Dar nu există şi alt mod în care limba noastră poate fi blăstămătoare sau înjurătoare pentru alţii? Să ne aducem aminte, că în veacul din urmă cuvântul „blăstămare" într'o anumită măsură şi-a pierdut înţelesul lui original — *vătămare, păgubire* — şi-a luat un înţeles nou, acela de a înjura în mod profan. In limba greacească sunt diferite cuvinte pentru a exprima un blăstem, anume, *anathema,* şi *anathematiso,* folosite de zece ori în Testamentul Nou, iar când se referă la o condamnare hotărîtă ca o veştezire sau blăstemare prin cuvintele *Kotara* şi *Kataraomai,* ceea ce înseamnă condamnare, a vorbi în contra, a vorbi rău de, a înjura, a blăstăma. Ultimul cuvânt este întrebuinţat de Apostolul Iacob; el vorbeşte cam astfel: Cu aceeaş limbă cu care lăudăm şi cinstim pe Dumnezeu, înjurăm pe ceilalţi oameni, prin aceea că vorbim de rău, batjocorim, defăimăm, etc.

Totaşa Domnul nostru, folosindu-se de acelaş cuvânt, a zis; „Binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă (vorbesc rău de voi)." Apostolul Pavel, folosindu-se de acelas cuvânt, îndeamnă poporul lui Dumnezeu să „binecuvinteze şi să nu blasteme" — să vorbească cât se poate de bine despre alţii, dar să nu vorbească despre ei în mod vătămător. Iarăşi, ni se spune că Domnul nostru a *blăstămat* (acelaş cuvânt grecesc) smochinul, zicând: „Să nu mai mânânce rod din tine în veac." El l-a vătămat, a făcut o declaraţie nefavorabilă pentru desvoltarea sa viitoare. La fel, Apostolul mărturiseşte că Evreii sub Lege erau sub *blăstăm* — nu că Legea era rea, dar, că din cauza nedesăvârşirii cărnii, Israeliţii au căzut sub *condamnarea* (blăstămul Legii.) El mai mărturiseşte, că „Christos ne-a răscumpărat (pe foştii Evrei) din blăstămul (osânda) Legii, după ce se făcu pentru noi blăstăm" — pătimind pentru noi toată osânda sau pedeapsa care o aplică Legea celui păcătos. (Galateni 3 : 10-13.) El descrie acelaş gând în legătură cu „blăstăm", când spune că pământul pe care au crescut spini este „aproape de blestem", nu gata pentru a fi profanat, ci pentru osândă, ca nepotrivit pentru cultivat, până ce nu vor fi arse şi nimicite buruienile. — Matei 5;44; Romani 12 : 14; Marc 11 : 21; Evrei 6:8.

Având, în felul acesta, înaintea ochilor, cuvântul real, şi înţelesul lui, dupăcum e întrebuinţat de Apostol, noi vedem că deşi cuvântul *blăstăm* este o traducere exactă din original, tot greul constă în aceea că înţelesul lui a fost modificat în măsură mare, prin educaţia şi întrebuinţarea comună de astăzi. La fel şi cuvâtul *rău* şi-a pierdut înţelesul său primitiv, şi e întrebuinţat aproape de toţi în înţelesul de imoralitate. răutate, fără-de-lege; pecând la început putea fi folosit pentru a exprima ceva neplăcut, ce nu era bun, o nenorocire, ş. a. m. d.

NU EXISTĂ NICI UN RĂU LA CARE AR FI MAI MULT EXPUS POPORUL DOMNULUI

Considerând cuvintele Apostolului din acest punct de vedere noi vedem clar că îndemnul său se potriveşte la creştinii de astăzi într'o măsură ce alarmează. Câţi nu sunt care înjură pe semenii lor cu aceeaşi limbă cu care laudă pe Dumnezeu. Nu cunoaştem alt rău la care ar fi mai expus poporul lui Dumnezeu, decât acesta. Pentru mulţi a flecui este atât de natural ca şi a respira. Ei o fac această în mod inconştient. Am cunoscut tocmai de aceia cari au luat cunoştinţă de învăţăturile Scripturii în contra clevetirii şi a vorbirii de rău. şi cari erau în privinţa această atât de zăpăciţi, şi nebăgători de seamă la purtarea lor, încât mărturisiau groaza lor faţă de clevetire şi în aceeaş respirare chiar ei clevetiau. Amintim această ca dovadă că acest rău este atât de înrădăcinat în firea oamenilor căzuţi, încât trece neobservat din partea multor creaturi noui ani întregi — şi scapă îndreptarea spre dreptatea care o dă cuvântul Domnului, şi pe care o doresc toţi fii credincioşi ai Domnului.

Multe sunt pretextele speciale de cari se va folosi o natură decăzută, în încercarea ei de a învăr-

toşa glasul conştiinţei şi de a menţine întrebuinţarea acestui canal al răutăţilor — mult după ce a fost scăpat de rele cari sunt mai puţin comune, mai puţin populare, şi recunoscute mai de mulţi ca păcătoase. §-1. Ea va zice, Eu nu voesc nici un rău nimănui, dar aş avea de spus ceva în privinţa aceasta şi nimic nu va părea aşa de interesant prietenilor sau vecinilor mei decât ceva care conţine un scandal mai mare sau mai mic în legătură cu aceasta. Dar vorbirea de rău, clevetirea, este în cazul acesta cel mai potrivit lucru pentru fii luminei? Nici decum. De aceea Scripturile ne învaţă: „Vorba voastră să vă fie cum se cade sfinţilor;" „cuvântul vostru se fie totdeauna plăcut, cu sare dres, ca să ştiţi cum trebue voi să răspundeţi fiecăruia;" „orice cuvânt rău să nu iasă din gura voastră, ci dacă este vre unul bun la clădirea trebuinţei, ca să dea un dar celor care ascultă." — Filipeni 1 : 27; Coloseni 4 : 6; Efeseni 4 : 29.

Dar clevetitorul sau făcătorul de scandal ori şi cât ar rafina metodele şi cuvintele, ştie bine că scandalul clevetirei lui în loc să 'servească spre bine, spre întărire, este spre rău; că cel ce aude, silit de forţele firii sale căzute, se grăbeşte a comunica această clevetire mai departe; ori de-i adevărat sau nu, el nu ştie şi nici nu-i pasă de această. Această a aprins în sufletul său o flacără de sentiment carnal, care iese de pe buzele sale, pentru „a aprinde cursul firii" în alţii, asemenea slabi prin cădere. Firea omului căzut se hrăneşte cu astfel de lucruri, simţindu-se mai liberi de a face această fiindcă îşi închipuesc că în felul acesta ei fac morală, propovăduind în contra păcatului, şi că prin discuţii de felul acesta şi denunţarea *aşa ziselor* defecte ale altora ei amintesc fapte de care se îngrozeşte sufletul lor drept. Ah! sărmanele, slabele şi căzutele judecăţi omeneşti sunt foarte defectuoase dacă se neglijează sfatul ce-l dă Domnul pentru dreptate.

MULTĂ DISCUŢIE ASUPRA SUBIECTULUI DESPRE BOGĂŢIILE GRAŢIEI LUI DUMNEZEU

Cu privire la argumentul unora — şi mai ales gândul lor — că dacă clevetirea ar fi eliminată pe deplin din convorbirea unui creştin, şi că toţi ar ţinea strict de cuvintele Apostolului: „Nu vorbiţi rău de nime", atunci nu ar avea mult de-a vorbi altele, noi răspundem: Oare nu s'ar putea vorbi între creştini mult asupra subiectului despre bogăţiile harului lui Dumnezeu în Isus Christos, Domnul nostru, şi cari sunt arătate în promisiunile peste măsură de mari şi preţioase ale Cuvântului lui Dumnezeu? In aceste lucruri găsim ceeace nu numai dă graţie celui ce aude, ci dă graţie şi celui ce vorbeşte. Această aruncă binecuvântarea asupra fiecăruia, întrucât priveşte pe Creatura cea Nouă şi ajută să nimicim firea cea veche cu dorinţele ei rele, simţurile şi apetiturile ei.

La această s'a gândit Apostolul, de sigur când a zis că poporul Domnului ar trebui să propovăduiască mai mult „laudele Aceluia care i-a chemat din întunerec la lumina Sa minunată".

Şi o inimă plină de spiritul iubirii, spiritul lui Dumnezeu, spiritul adevărului, spiritul Mântuitorului de sigur va revărsa ceeace este în ea, fiindcă „gura vorbeşte din prisosul inimei". De aceea, o gură rea, o gură care înjură pe alţii, fie pe membrii aliaţi a „Corpului lui Christos", fie pe cei cari sunt în afară de el, dovedeşte o inimă rea, arată că inima lui nu este curată. „Fericiţi sunt cei curaţi cu inima, pentrucă aceia vor vedea pe Dumnezeu". — Petru 2 : 9; Matei 12 : 34; 5 : 8.

2. O altă scuză pentru flecărit asupra altor oameni aduc unii, zicând astfel: Eu pot vorbi asupra chestiunilor religioase către aceia cari au înclinaţiuni spre religie, dar când convin cu oameni lumeşti, sau cu creştini nominali cari nu arată nici un interes pentru lucrurile religioase, trebue să mă acomodez şi cel puţin să aud fleacurile şi noutăţile lor; iar dacă n-aş lua parte la aceste conversaţii, aş fi considerat un om curios, şi societatea mea n'ar fi plăcută sau dorită. Da, răspundem noi, dar această trebue să fie una din semnele caracteristice ale „sfinţilor". Ei nu trebue să se deosebească nu numai de lume ci şi de pretinşii religioşi. Religia lor nu trebue să fie numai superficială, şi numai într'o zi pe săptămână şi sub anumite vestminte; ci trebue să fie în inima, să fie în legătură strânsă cu toate faptele din viaţă, în fiecare zi şi în fiecare moment. Dacă ar urma strict sfatul dumnezeesc atunci aceştia s'ar despărţi de aceia cari acuma sunt prieteni lor şi căror le plac aceste lucruri — oprite nouă cari am devenit fii lui Dumnezeu şi cari am primit din spiritul Său ca fii, spiritul iubirei.

DRUMUL SPRE GLORIE, ONOARE SI NEMURIRE ESTE UN DRUM STRÂMT

Că Domnul a înţeles şi a învăţat că drumul spre glorie, cinste şi nemurire este un drum strâmt, se înţelege dela sine. „Dacă cineva doreşte să fie învăţăcelul meu, să se lapede de sine şi să-şi ia crucea sa şi să-mi urmeze". Şi iară — „Căutaţi să întraţi prin poarta cea strâmtă, pentrucă strâmtă este poarta şi îngusta calea care duce la viaţă, şi numai puţini sunt cei ce o află". De aceea, dacă nu puteţi fi un oaspe plăcut, unui vecin sau prieten din cauza că fiind creaţiuni noui, credeţi în Legea lui Christos, Iubirea, care „nu face rău aproapelui", nici prin vorbă nici prin fapte — atunci, într'adevăr, aveţi motiv să vă bucuraţi, pentrucă voi suferiţi puţin, aveţi o pierdere, pentru Christos, pentru dreptate. Pierderea, la început, poate părea grea dar dacă o suferiţi în numele lui Christos, ascultând de legea Sa dreaptă a iubirii în curând veţi fi în stare a zice împreună cu Apostolul că astfel de pierderi sunt „neplăceri mici", cari nu sunt vrednice de a fi asemănate cu pierderea fericirii mari. — Filipeni 3 : 7, 8 : 2; Corinteni 4 : 17.

Aveţi motiv să vă bucuraţi pentrucă Domnul a promis că astfel de suferinţe vor fi spre binele nostru. Tovărăşia cu aceia cari nu caută să meargă cu mintea spiritului, ci pe drumul comun al lumii, este ruşinos pentru sfinţi, pentru aceia cari caută să umble cum spune mintea cea nouă. Ei stau cu mult mai bine fără aceşti tovarăşi şi prieteni lumeşti, şi cu cât se vor separa mai mult de aceştia cu atâta se vor apropia mai mult de tovărăşia Domnului însuşi şi de Cuvântul Său, şi de toţi aceia cari sunt membri adevăraţi ai Corpului Său, şi sub conducerea spiritului Său.

Cu aceasta se potriveşte ceeace mărturisesc Scripturile, prin atâtea cuvinte, că adică prietenia acestei lumi este duşmănie cu Dumnezeu. (Iacob 4:4) Dumnezeu a pus această chestiune, anume, într'un astfel de loc ca poporul Său să fie silit a alege, şi să piardă sau prietenia şi tovărăşia divină, sau cea lumească; pentru astfel de lucruri care-i plac Domnului nu le plac lumeştilor şi acele cari plac lumii, faptele şi gândurile rele, vorbirea de rău, sunt urâte în ochii Domnului, iar aceia cărora le plac aceste lucruri şi le cultivă pierd tovărăşia Lui — ei nu sunt ai spiritului Său. „Iar dacă cineva nu are spiritul lui Christrs, acela nu este al Lui.... — Romani 8:9.

3. O altă cale pe care oameni de altfel buni creştini evită această chestiune, şi se justifică pentru această greşală a omenirei, este că se mărginesc (după cum cred ei) la adevăr. Dar ei nu ştiu niciodată cât de adeseori firea lor iubitoare de fleacuri schimbă judecata lor, şi-i face să recunoască ca lucruri adevărate acele despre cari au cunoştinţă puţină sau de loc. Şi nici nu se sileşte aceştia să ştie mai mult, după-ce au pus în circulaţie fleacuri cu stampila adevărului pe ele. A le găsi neadevărate ar însemna că „ei sunt martori mincinoşi" şi i-ar sili să-şi îndrepteze minciuna. Mândria unei minţi naturale respinge de a crede adevărul în astfel de împrejurări. Astfel un rău duce la altul.

CUM CEI STRICAŢI SE ÎNGRĂDESC ÎNDĂRĂTUL CONŞTIINŢEI

Cutare va zice: „Oh, eu niciodată nu zic despre ceva că e *adevăr*, până-ce nu ştiu pozitiv că este adevărat — din observările mele proprii, din cunoştinţele mele personale, etc.! Ceeace nu ştiu cu siguranţă că este adevărat, iau seama întotdeauna, ca se spun, că şi *eu am auzit-o* aşa şi aşa, sau mi s'a *spus* aşa; de aceea eu nu garantez pentru adevărul acestora. In felul acesta sunt sigur că întotdeauna mă voi feri de a vorbi rău de cineva".

Poate nime nu se înşeală mai mult asupra acestui lucru decât dacă vorbeşte aşa. Cei stricaţi se îngrădesc îndărătul conştiinţei, şi declară că e bine totdeauna de a spune adevărul, şi de aceea nu se putea ca Dumnezeu să înţeleagă că a vorbi adevărul este o calomnie, ci că condamnând vorbirea de rău şi calomnia, ca operă a cărnii şi a diavolului, el va fi înţeles vorbirea despre ce este mincinos, neadevărat.

Aceasta este o mare greşală. O calomnie este tot calomnie, fie ia adeverată sau mincinoasă şi e considerată aşa nu numai în Legea lui Dumnezeu, ci şi în legile oamenilor civilizaţi. E adevărat, în legea omenească, dacă s'ar duce un proces de calomnie, dacă s'ar dovedi că acuzele aduse de calomniator au la bază oare care fapte, aceasta probabil ar fi considerat de curtea cu juri ca o împrejurare uşurătoare, şi probabil ar reduce foarte mult suma pentru pagubele suferite, impusă de judecată. O calomnie este expresia unei mărturisiri în scopul de a jigni pe altul, cu intenţia de-a aduce vătămare altuia, ori de-i adevărată sau mincinoasă, şi legile omeneşti sunt de acord cu legea lui Dumnezeu, că astfel de jigniri sunt rele.

Pe scurt legile divine şi omeneşti sunt de acord că primul rău nu justifică pe al doilea rău. Legea omenească zice: „Dacă s'a comis o nedreptate justiţia este deschisă pentru cei atinşi de a-şi căuta îndreptarea sau pedepsirea rău făcătorului; dar celui atins să nu i să permită de a lua asupra sa îndreptarea fie prin asalt cu puterea fizică sau să se folosească de o armă mai fină, limba, pentru a nimici reputaţia cu stilul venimos al invidiei şi răutăţii." E adevărat, unii calomniatori nu sunt judecaţi nici[illegible] şi adevărat, că, presa din Statele Unite adeseori scapă de pedepse grave pentru calomnie de gazete. prin pretextul, că ei nu publică defăimările din răutate, ci simplu ca titlu de noutate, care, după-cum susţin ei, aparţin publicului, ca de exemplu când e vorbă de politicianii cari caută simpatia poporului pentru a-şi asigura viaţa lor publică. Apoi iarăşi, oamenii publici ştiind că multe din mărturisirile mincinoase ale presei din opoziţie vor fi socotite drept mincinoase, socot că e bine de a nu aduce pe calomniatorii ordinari înaintea curţilor. Urmare e că se iveşte încetul cu încetul un mare număr de calomnieri printre popor şi-şi fac rău lor înşişi şi aşezămintelor lor publice; pentrucă amploiaţii statului şi curţilor şi oricare om de o autoritate cade în mâna astorfel de calomnieri (în general, credem noi, neadevărate şi neîntemeiate) îşi pierd influenţa lor asupra masselor de jos, cari în felul acesta zi pe zi devin mai jos, şi pregătesc perioada de anarchie, despre care ne spun Scripturile că e aproape.

LEGEA IUBIRII PORUNCEŞTE SĂ „NU VORBIM RĂU DE NIMENI

Dar legea lui Dumnezeu, legea lui Christos, merge natural, mai departe şi mai adânc în chestiunea aceasta, decât merg legile omeneşti; pentrucă ea n'are de a face cu oameni, ci cu „creaturile noui în Cristos Isus" — transformate prin reînnoirea minţii lor, şi sunt sub Legământul special, şi legate prin Legea Iubirii, care „nu face rău aproapelui său", în nici o împrejurare, nici o provocare, ci, din contră, răsplăteşte „răul cu bine"; „ cu binecuvântare, blăstămul" etc.

Legea iubirei porunceşte *tăcere* tuturor cari recunosc această Lege şi pe Dătătorul ei, zicând, *„nu vorbiţi rău de mine"*. (Titus 3:2.) Ea merge mai departe decât aceasta şi se pronunţă în contra *gândurilor* rele, *presupunerilor* rele, şi *criticilor* rele în contra aproapelui. Ea declară că dacă iubirea umple sufletul nostru, ea nu numai va opri o purtare rea şi cuvinte jignitoare, ci va preveni şi gândurile rele. „Inbirea nu *gândeşte* ce este rău," Creatura nouă, dacă o are, nu poate fi convinsă de rău, decât prin dovezi indiscutabile. Intr'adevăr, pentru a explica această chestiune şi însemnătatea ei în ochii Lui, Marele Invăţător mărturiseşte elevilor săi în şcoala Sa — „Cu judecata cu care judecaţi veţi fi judecaţi." (Matei 7:1.) Şi iarăşi le zice El lor să se roage la Tatăl: Iartă greşelile noastre, *precum iertăm şi noi celor ce greşesc în contra noastră."* (Matei 8; 12.) Iarăşi mărturiseşte El, dacă în *sufletul vostru* simţiţi ură în contra altora, nici Tatăl ceresc *nu vă va* ierta vouă. — Matei 18:35.

Ah, într'adevăr un Csreştin după asemănarea lui Dumnezeu, un graduat al şcoalei lui Christos şi pregătit de a învăţa pe alţii, este unul care nu nu-

mai în lăuntrul său dar şi pe dinafară este curat, separat, spălat prin apa învăţăturii dumnezeeşti, de josnicia, murdăria cărnii. El nu mai este sclav al păcatului, stăpânit de poftele şi slăbiciunea cărnii decăzute şi de spiritul lumii, care face să rodească nedreptatea — ura, mânia, răutatea, calomnia, hula. (Coloseni 3 : 8; 1 Petru 2 : 1-2) Din punctul său de vedere al aprecierei legii divine, Creştinul înaintat vede că în faţa Domnului ura este *omor*, calomnia este *asasinare*, iar nimicirea bun numelui al vecinului este *tâlhărie*, furt. Şi aceste lucruri făcute în biserică de către creştini consacraţi Lui Dumnezeu, sunt un rău dublu — asasinarea şi jefuirea unui *frate*. — Aseamănă 1 Ioan 3 : 15 şi Matei 5 : 21-22.

INIMA NATURALĂ ESTE INŞELĂTOARE ŞI DIN CALE AFARĂ DE REA

A exprima contra altuia o defăimare sau cuvinte de jignire, şi apoi a zice: „Eu nu ştiu ori de sunt adevărate sau nu", dovedeşte că cel ce vorbeşte astfel este stăpânit de un spirit rău şi nu de cel a lui Isus Christos, spiritul iubirii — *el doreşte* să jignească sau să blasteme pe semenii săi, şi caută ocazii pentru pornirea firei sale decăzute. El se simte restrâns, întru câtva, de a mărturisi ceea ce ştie că-i absolut neadevărat, dar îi place să vorbească de rău, şi-i mulţimit să ştie că le poate spune cu o dulceaţă a limbii sale, şi deaceea vorbeşte chiar şi de acele scandaluri despre cari nu *ştie ori de sunt adevărate*, şi cearcă să se scuze în felul arătat mai sus.

Intr'adevăr Scripturile spun cu mare forţă că inima naturală este înşelătoare peste măsură şi stricată afară din cale. (Ieremia 17 : 9.) Acei ce vorbesc astfel şi cearcă în felul acesta să-şi justifice purtarea lor rea, sau că n'au întrat niciodată în şcoala lui Christos, sau sunt încă copii. şi nu ştiu că spiritul lor e acela al omorului, şi nici decum al iubirii de frate. Oh! Dacă toţi creştinii adevăraţi ar putea cunoaşte scopul Legii Iubirei, în legătura ei nu numai cu Dumnezeu, ci şi cu ceilalţi oameni, cum s'ar înfrâna limbile şi cum ar da atenţie vorbirii. Precum a zis David: „Păzi, voiu căile mele, ca să nu păcătuesc cu limba mea," Iar acela care-şi păzeşte limba pune un detectiv asupra inimei sale şi o poate cunoaşte şi stăpâni cum vrea, pentrucă „gura vorbeşte din prisosul inimei." — Psalm 39 : 1; Matei 12 : 34.

Unica excepţie la această regulă — „a nu vorbi rău de nime" — ar face-o faptul când socotim o absolută necesitate de a face cunoscut răul — când descoperirea unui atare rău ar fi contrară inimei noastre, dar e făcută numai din nevoie — din dragoste pentru alţii cari dacă n'ar fi informaţi, ar putea suferi rele urmări. De exemplu, legea ţării cere ca, dacă ştim că s'a făcut un omor, nu trebue să se considere o calomnie, ci din contră o datorie de a face cunoscut celor în drept — reprezentanţii Legii — *faptele* (nu *presupunerile* noastre) cari au venit sub observarea noastră. Asemenea, dacă ştim de slăbiciunea unui frate sau surori, şi am observat că un alt frate sau soră e pe urma de a fi adus într'o situaţie periculoasă, din cauza acestei slăbiciuni, e de datoria noastră să aducem la cunoştinţă individului sau adunării, care poate fi păgubită de pe urma acestui fapt, atâta cunoştinţă de *fapte* (nu *presupuneri*) cât pot fi necesare de a-i păzi în contra vătămarii provenită din slăbiciunea numită. Dar acesta n'ar însemna că vorbim rău, ci, din contră, ar însemna că vorbim bine dintr'un motiv bun, cu intenţia de a salva o parte de ispita extraordinară, şi de a salva cealaltă parte de pericol. Dar înainte de a vorbi ceva asupra acestei chestiuni trebuie să ne convingem în mod pozitiv că motivul nostru de a vorbi este bun, şi nu rău; că noi suntem pe cale de a întrebuinţa limba noastră pentru a binecuvânta şi nu spre flecuire.

Isus a declarat că după porunca întâia şi cea mai mare din Legea lui Dumnezeu, care cere se iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, urmează obligaţiunea noastră faţă de alţii: „Să iubeşti pe aproapele ca pe tine însuţi". (Matei 22 : 37-39) Desigur n'aţi voi ca vecinul vostru să întrebuinţeze creerul şi limba sa în vorbiri de rău şi calomnii în contra voastră, şi nici voi să nu faceţi acest lucru faţă de dânsul. Legea ţării nu cere să spuneţi nici un cuvânt mai mult decât ceeace *ştiţi* (din cele ce ştiţi personal) în contra vecinului vostru; ea nu cere dela voi *presupunerile* şi *combinaţiile* voastre rele. Mai departe, legea Domnului porunceşte că toţi care ţin Legea Iubirii să nu mărturisească un *suspect* singular în contra aproapelui; şi dacă mintea cuiva e *silită* la bănneli în afară de cunoştinţa lui, prin combinaţia împrejurărilor, mintea cea nouă trebue imediat, cu bunăvoinţa ei înăscută, să contrabalanzeze suspicionarea prin sugestiuni de — posibil — rea informaţie sau interpretaţie greşită, şi să dea întotdeauna celui vinovat în aparenţă beneficiul dubiului.

Cineva poate obiecta: „Oh! Eu nu pot să pierd niciodată atâta vreme cu aflarea *faptelor*. Viaţa este prea scurtă! Pentrucă, n'aş lăsa timp pentru afacerile mele, dacă aş căuta cu îngrijire *faptele*, aşa ca să vorbesc totdeauna din cunoştinţă şi niciodată din auzite!"

Tocmai aşa! iar lecţia pentru voi ar trebui să fie: *„Nu vorbiţi rău de nimeni"*.

1. Pentrucă n'aveţi timpul să cercetaţi faptele şi foarte probabil n'aveţi nici capacitatea de a judeca fără părtinire chiar şi dacă aţi avea *toate* faptele înaintea voastră.

2. Pentrucă, dacă aveţi spiritul lui Christos, iubirea locuind în voi cu bogăţie, voi veţi prefera de a nu spune nimănui, chiar dacă toate vă sunt cu desevârşire clare. Voi veţi simţi o groază faţă de aceasta cu atât mai mult cu cât faptele cunoscute sunt nefavorabile. Deci, care poate fi situaţia acelora cărora le place scandalul şi acelora a căror limbă simte plăcere în scandal ca o muşcătură dulce, şi se silesc de a răspândi un raport rău asupra acelor lucruri despre cari n'au cunoştinţă — ci sunt numai prejudiţiu din auzite? Cea mai generoasă părere posibilă despre astfel de oameni este că ei au *puţin* din spiritul lui Christos; că lor le lipseşte iubirea frăţească şi n'au învăţat niciodată „regula de aur".

(Va urma)

160

CURĂŢIREA SANCTUARULUI ŞI CELE 2300 DE ZILE (DANIIL 8 : 10-26.)

CAPITOLUL IV.

(Continuare din numărull trecut)

40. Când a fost înfiinţată secta cunoscută sub numele de „discipoli"? Ce reforme deosebite s'au propovăduit de către aceştia? Şi care e starea lor prezentă faţă de o reformare mai departe?

Mai târziu sub numele de „Discipli" sau Christian Church (Biserica creştină) a fost cunoscută o altă mişcare reformatoare. Secta această a fost înfiinţată în anul 1827 prin Alexandru Campbell. Reforma deosebită spre care s'au străduit aceştia în organizaţia lor, a fost simplicitate apostolică în cele bisericeşti; Biblia ca singură normă de credinţă; egalitatea tuturor membrilor lui Christos sub El, ca Capul tuturor; şi prin urmare delăturarea titlurilor bisericeşti, precum venerat, doctor de teologie şi altele cari sunt în contrazicere cu spiritul lui Christos şi al adevăratului creştinizm, care zice: „Unul este învăţătorul vostru, Christos, iar voi toţi fraţi." Străduinţa şi curăţirea întrucât ca a fost bună, departe a mers, şi în inimile şi spre eliberarea unora în toate religiile a adus bună roadă. Insă şi mişcarea aceasta, ca şi celelalte, a încetat a se lupta pentru o reformă mai departe, şi spiritul său reformator e mort deja; căci până când a recunoscut Biblia de singura normă şi bază a credinţei, s'a oprit la margine şi se întoarce aci în jurul său fără a face înaintări mai departe. Ei susţinând a fi liberi de celelalte credinţe şi de lanţurile tradiţiunilor omeneşti lipsesc a se folosi de această libertate, şi prin urmare de fapt este împiedecată şi legată spiritualminte orice înaintare în cunoştinţă şi adevăr. Cu toate-că nu e legată prin nici un crez scris, s'a întâmplat că prin respectul faţă de datoriile şi onoarea oamenilor, precum şi prin iubirea de sine, în curând a devenit fixă şi a ajuns în adormire dela orice curăţire mai departe a sanctuarului, ba chiar a dat înapoi dela starea ei primitivă.

41. Ce au fost piedicile şi greutăţile mari în drum spre înaintarea şi înmulţirea lucrului de „curăţire"?

Fiind-că am amintit numai pe unii dintre reformatori şi dintre mişcările reformatoare, nu trebue să fim înţeleşi ca şi când am dispreţui sau am trece cu uşurinţă peste altele! Departe suntem de aşa ceva! Reforma a fost generală, şi toţi creştinii adevăraţi şi serioşi au avut o parte oareşi-care la *lucrul de curăţire*. Greutatea cea mare e în împrejurarea, că în urma creşterei plină de prejudiţiu şi înspăimântaţi prin predici zgomotoase şi ameninţătoare contra „eresii" faţă de credinţa primită şi deja recunoscută, puţini pot se vadă grămada cea mare de greşeli şi trebuinţa ce urmează de a merge mai departe cu curăţirea. Şi duşmanul nostru cel mare n'a fost leneş a se folosi de avantajul (folosul) acesta şi a-l folosi spre împedecarea sfinţilor şi spre încetarea lucrului de curăţire.

42. Care a fost cea mai deplină reformă din toate? Prin ce descoperire mare i-a fost răsplătită lui William Miller munca şi sârguinţa în cercetarea Scripturilor?

O altă reformă, şi una care în unele privinţe a fost cea mai folositoare, s'a început îndată după cea amintită mai în urmă, la care ne-am şi referit pe scurt în capitolul premergător. Domnul William Miller din Massachusetts, un membru al bisericei baptiste, care a fost instrumentul ce a fost folosit la această reformă, a îndreptat privirea bisericei spre faptul că Biblia descopere ceva atât în ce priveşte *timpul*, cât şi *ordinea* planului lui Dumnezeu. El a văzut perioade arătate de profeţi, despre cari s'a spus că la timpul său cei cu adevărat înţelepţi le vor înţelege, şi el a căutat a fi din clasa descrisă în acest fel. El a cercetat şi a aflat unele lucruri foarte interesante cari au fost perdute din vedere timp îndelungat sub tradiţiunile Romei, anume, că venirea a doua a Domnului nostru va fi pentru împărtăşirea binecuvântărei lui Dumnezeu celor credincioşi, precum venirea cea dintâi a fost pentru mântuirea sau cumpărărea lumei, şi că de fapt, răscumpărarea şi eliberarea celor răscumpăraţi sunt *două* părţi ale aceluiaşi plan de mântuire.

43. Ce era învăţătura lui Miller cu privire la pretinderea „creştinizmului" de a cârmui lumea?

Vestea această îmbucurătoare, pentru inima onestă şi sinceră, nu putea decât să o propovăduiască; cum a şi făcut. Descoperirea acestui adevăr a adus lor delăturarea unor greşeli şi a săvârşit prin urmare în toţi acei-ce au ajuns sub înrâurirea ei un lucru de curăţire. De pildă, dacă Isus vine a doua oară pentru aşi „înfiinţa" împărăţia sa şi a înălţa biserica sa, pe cei aleşi, e lămurit că ceeace susţin bisericile împreunate cu puterea lumească, cari toate îşi revendică dreptul de a fi împărăţii ale lui Dumnezeu, sunt numai vorbe goale. Căci dacă împărăţia lui Christos încă nu e „înfiinţată" atunci cele-ce acum sunt „înfiinţate sub numele său" trebue să fie înfiinţate astfel prin „principele lumei acesteia", (Satana) şi trebue să lucruze în folosul lui, chiar şi dacă căpeteniile lor sunt în necunoştinţa despre această.

44. Care a fost eroarea delăturată prin predica lui Miller? Ce învățături eludate a bisericilor romano-catolice și protestante s'au născut din eroarea aceasta fundamentală?

O altă greșală la delăturarea căreia s'a ajuns prin predicile lui Mr. Miller, a fost cea despre nemurirea omenească. Timp îndelungat s'a susținut părerea, că omul ar fi o ființă nemuritoare; adecă odată creat fiind numai poate muri și că moartea nu e altceva decât o iluzie înșelătoare; că omul se pare numai că ar muri, dar de fapt el își schimbă numai forma și că face un pas înainte (în „evoluție") spre desvoltarea mai departe. Miller a crezut mai întâi ceeace credeau și alții; totuși adevărurile asupra cărora el a îndreptat atențiunea, cu deosebire învățăturile despre a două venire a Domnului și despre *învierea* morților, au desvăluit mai întâi greșala aceasta stricăcioasă — care tăgăduește învierea, prin susținând că nimenea nu este mort, prin urmare nu mai e trebuință de a două venire, nici de înviere. Totuși cercetarea mai amănunțită a acestui lucru o lăsăm unui alt volum al seriei acesteia în care vom arăta că nemurirea și viața veșnică sunt daruri cari numai prin Christos se pot ajunge și celui nelegiuit nici nu-i sunt făgăduite, nici nu le va putea ajunge. Pe ideea aceasta a nemurirei omenești se bazează învățătura romano-catolică despre focul curățitor și de asemenea învățătura protestantă și mai grozavă despre chinul de veci într'un loc de suferințe fără sfârșit; căci la părerea această se ajunge. Dacă omul *trebue* să viețuiască în veci (și dacă el e *nemuritor* nici însuși Dumnezeu nu-l poate nimici), atunci trebue să trăiască sau în fericire de veci sau în chinuri de veci. Și deoarece se zice, că deodată cu moartea s'a sigilat soartea fiecăruia, atunci mulțimea cea mare trebue să ajungă în chinurile veșnice, fiind-că în puținii ani ai vieței acesteia sau au greșit a cunoaște cărarea adevărată, sau și dacă au cunoscut această cărare, în urmarea slăbiciunei înăscute n'au fost în stare să umble pe ea.

45. Când a început a fi smulsă rădăcina această de eroare, care alte erori la fel au fost încă smulse și delăturate?

Rădăcina aceasta mare a greșelilor veștezitoare a început a fi smulsă și aruncată la o parte prin predica despre venirea a două a lui Christos și despre învierea morților, ce va fi atunci. Oamenii înțelepți și cugetători au început a se mira, pentru ce ar învia Christos pe morți, dacă ei s'ar afla sau în raiu sau în iad, și soartea lor e hotărâtă pe veci într'o formă care nu s'ar putea schimba. Apoi se mirau pentru ce morții totuși se numesc morți, dacă ei de fapt trăesc. Apoi se mirau pentru ce Isus și apostolii nimic n'au spus despre aceea că morții ar trăi încă, ci chiar din contră în continuu aminteau învierea ca singura nădejde, sau chiar explicau, că dacă n'ar fi înviere atunci toți ar fi „*perduți*" (1 Corinteni 15 : 13-18.) Atunci au început a primi o însemnătate cuvintele Domnului nostru făgăduind o trezire „tuturor, cari sunt în morminte", și încetul cu încetul s'a văzut că morții nu trăesc, ci moartea însemnează contrarul vieții. Și cine aici a căutat a aflat că Scriptura cu privire la această e în deplină conțelegere cu sine însăși, însă tocmai în contrazicere cu tradițiunile, obicinuite ale zilei de azi, cari au venit dela papizm.

Indată ce rădăcina greșelei a fost delăturată, deosebitele ramuri au început a se usca; și îndată s'a văzut că în loc de a fi pedeapsa celui nelegiuit, viață de veci în chin, Biblia spune contrarul, despre planul lui Dumnezeu, că viață de veci e răsplata dreptății, și că moartea, curmarea vieței — e pedeapsa păcătosului răutăcios.

*46. Care au fost adevărurile recunoscute ca urmare la aceasta cu privire la moartea adamică și moartea Mîntuitorului? La care învățătură **fundamentală** a condus aceasta?*

Atunci s'a văzut ce se înțelegea sub blăstemul morței, care prin neascultarea lui Adam a venit asupra oamenirei, -- că anume întreg neamul omenesc a fost osândit la nimicire. Atunci a început a se ridica vălul și s'a arătat scopul și valoarea morței lui Isus, ca plată pentru pedeapsa venită asupra oamenirei, pentru a putea avea loc o înviere, o revenire la viață și la drepturile sale. Ah! și atunci s'a început a se pricepe însemnătatea prețului de răscumpărare, când s'a văzut că acel ce n'a cunoscut păcat a fost tractat ca cel osândit, că el venind de bună voe să ne ia locul, s'a făcut de ocară pentru noi, a fost tratat ca un păcătos, și a *murit drept* pentru cei *nedrepți*.

Astfel a fost delăturat sistemul cel mare și cuibul greșelei pângăritoare, care și-a luat începutul prin desființarea jertfei continue; și după-ce sanctuarul a fost eliberat sau curățit de el, „*jertfa* continuă" a lui Isus a fost văzută în culoare și fumusețe nouă.

*47. A fost clasa **sanctuarul**, toată curățită la timpul acesta?*

Dacă zicem că sanctuarul a fost curățit, de această necurățenie, trebue să ne tragem seama că în Scriptură adeseori o parte a bisericei stă pentru biserica întreagă. Numai o mică ceată, numai puțini au fost eliberați de greșala aceasta pângăritoare; și la acești puțini zilnic a mai adăugat Dumnezeu de aceia, cari s'au lăsat a fi conduși de El și cari au fost învățați dela El.

48. Ce explicare greșită a pus Miller pe „curățirea sanctuarului"? Deși dezamăgit în mare măsură, ce învățăminte (experiențe) prețioase a câștigat poporul Domnului în periodul acela?

In socotelile sale că ce se va întâmpla, Miller a fost departe de adevăr. El a presupus că curățirea sanctuarului însemnă o curățire a *pământului* de tot

162.

ce e rău prin un foc în adevăratul înţeles al cuvântului, prin care pământul se va arde. Neîmplinirea prevestirilor sale a fost grea încercare pentru acei ce în urma poyăţuirei lui au învăţat a aştepta să vină Domnul din cer şi aşteptau atunci împlinirea rugăciunei: Vie împărăţia Ta. Totuşi, cu toate că prin întârzierea Mirelui sau înşelat, au fost binecuvântaţi cu prisosinţă. Experienţele ce le-au făcut în cercetarea Scripturei, au fost preţioase; şi ei au învăţat a pune cuvântul lui Dumnezeu, deasupra tradiţiunilor omeneşti. Ei până la un grad oarecare s'au eliberat de felul servil al cinstei şi de vaza înaintea oamenilor, cari s'au încuibat în ei în diferitele denominaţiuni, de cari s'au eliberat; căci pentru supunerea lor în ce priveşte convingerea lor cu privire la venirea a doua a Domnului s'au fost despărţit de ele. Onestitate sau sinceritate faţă de credinţă totdeauna are ca urmare o anumită binecuvântare, chiar şi dacă mergând ca Pavel la Damasc, întâlneşti în drum pe Domnul.

49. Ce stare de lucru s'a putut observa în clasa sanctuarului prin anul 1846, sfârşitul celor „2300 de zile"?

Prin urmare aflăm că unii dintre ei în lucrul de curăţire sau de reformare au luat un paş mai înaintat ca oricare alţii ce au venit înaintea lor. Astfel în anul 1846, la sfârşitul celor 2300 de zile, precum am arătat, s'a aflat o mică turmă de creştini cari au fost în conţelegere nu numai cu „discipolii" cu privire la simplicitatea în cele bisericeşti, la delăturarea tuturor bazelor de credinţă afară de Biblie, şi la lepădarea tuturor titlurilor de către preoţi, ci şi „baptiştii" în ce priveşte recunoaşterea că papizmul ar fi omul păcatului şi că biserica degenerată ar fi mama destrăbălatelor şi a tuturor urâciunilor. Aceştia, departe de ori-ce asemănare cu lumea au propovăduit nu numai evlavie adevărată şi încredere deplină în atotputernicul Dumnezeu şi credinţă în hotărîrile Sale neschimbăcioase; ci mai mult. Şi recunoscând pe Christos ca capul tuturor, care acum a înviat la natura dumnezeească ei au fost călăuziţi în contra învăţăturei absurdă (fără nici un rost) a sfintei treini, ca fără nici o bază în Scriptură.*) Şi ei au început să vadă că viaţa veşnică şi nemurire nu le posede nimeni acum ci pot fi numai aşteptate ca un dar dela Dumnezeu prin Christos, şi aceasta prin înviere.

50. Ce organizaţiune, ce s'a înfiinţat în anul 1846, a servit se demarce pe clasa sanctuarul ca o ceată curăţită şi deosebită? S'au adus la clasa aceasta de atunci încoace? Pe ce cale au apucat de atunci mulţi cari odată erau parte din clasa sanctuarului curăţit?

Şi, ca şi când Domnezeu ar fi voit a întocmi apa, ca de aci începând totdeauna să fie o clasă care să reprezinte sanctuarul său curăţit, şi să rămână despărţită de orice secte, s'a întâmplat tot în acelaş an, 1846, că sectele protestante, s'au organizat într'un sistem mare, numit „*Alianţa Evangelică.*" Organizaţia aceasta, — având în vedere părerile acestea nouă ale sanctuarului curăţit, susţinea în mod hotărît nemurirea omenească ca credinţă a sa şi a adaus aceasta ca articolul nou din crezul său. Astfel s'au despărţit o mică turmă a fiilor lui Dumnezeu — sanctuarul curăţit a lui Dumnezeu un sanctuar al adevărului — de alţi creştini şi de atunci începând i-a ţinut despărţiţi. La clasa aceasta a sanctuarului curăţit s'au adăugat de atunci zilnic alţi fii umiliţi şi credinciosi ai lui Dumnezeu, şi toţi aceia s'au îndepărtat de ea, cari au perdut spiritul umilinţei şi iubirea adevărului. A rămânea în ptarea aceasta ca sanctuarul curăţit, faţă de opoziţie (înpotrivire) organizată şi faţă de mulţimea cea mare, a fost o încercare grea a credinţei şi curajului lor, pe care se pare că numai *puţini* o pot suporta: cei mai mulţi au purces la fel cu înaintaşii lor şi au încercat aşi câştiga vază în ochii lumei. Unii dintre aceştia când s'au înmulţit puţin, se străduiau a fi expuşi la mai puţină defăimare, s'au organizat în alt sistem, au format o credinţă şi au luat un alt nume şi se numeau *adventişti;* şi devenind convinşi în credinţa că ce au învăţat ar fi totul ce s'ar putea învăţa, de atunci încoace n'au mai făcut nici o înaintare; şi tocmai ca alţii cari n'au păşit mai departe pe cărare care luceşte tot mai luminos până la ziua deplină, mulţi au căzut în greşeli ciudate.

*) Singurul loc unde învăţătura despre sfânta treime i-se dă un sprijin în aparenţă e I Ioan 5: 7-6; şi aceasta e numai o intercalaţie (paranteză) şi e recunoscută ca atare din partea studenţilor. Vezi testamentul grec de prof. Tischendorf şi Biblia paralelă a lui Schmoller. Asemenea Testamentul nou al prof. Gebhardt. Nici Luther n'a tradus cuvintele acestea. Ele numai mai târziu au fost introduse în Biblia lui Luther. Şi traducerea lui Elberfeld lasă afară cuvintele acestea.

CURĂŢIREA SANCTUARULUI

„Zelul Domnului agitase pe ostatici[1])
S'au înnăuiat negustorii din Templu, Nimernicii;
Cari au adus porumbii în sanctuar
Şi'au făcut din Templu un mare *bazar.*
Când zarafilor uşa a deschis,
Mesele lor le a aruncat la pământ;
Iar argintul şi aurul Mamon,
Fu dat afară de revoltatul Domn.

„Ce mirare, dacă şi spada gurei Sale,
Căzuse pe vânzători şi zarafi;
Cari orbiţi de domnitorul acestei lumi,
Ruşinaseră templul Său sufletesc;
Unde ertarea păcatelor şi fericiri de veci,
Se dădeau lumei pentru bani numeraţi;
Şi'n Sanctuarul Domnului nostru,
Se'ncuibăse o negustorie perfidă.

Banul templului Domnului — ranţiunea"—
Ce însuşi dăduse, Mielusţelul de jertfă
Ce însuşi lăsase să-l tae:
Acea au schimbat ei şi au inventat
„Fapte folositoare" în locul lor;
Care a alungat negustorii şi zarafii,
Lucruri simple în sanctuar nu mai au loc;
După-ce a măturat şi-l ţine'n curat."

1. Ostatic e un om dat ca garanţie pentru executarea unui contract, şi în cazul de faţă se referă la Farizei şi cărturari cari se dădeau drept garanţie poporului despre îndeplinirea tratatului de Legă încheiat între Dumnezeu şi Izrailiţi la Sinai.

Tipografia „VIAŢA" Cluj. Girant responsabil ONISIM FILIPOIU.